

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εξήντα Τέσσερα

Αποκάλυψη της Προφητείας: Συνδέοντας την 11η Σεπτεμβρίου 2001 με τον Καιρό της Σφράγισης, την Ύστερη Βροχή και το Τελικό Έργο του Χριστού

Jeff Pippenger
2024-01-28

Στα πρόσφατα άρθρα αναφερόμαστε σε ορισμένα χωρία από το Πνεύμα της Προφητείας, τα οποία προσδιορίζουν μια χρονική περίοδο από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 έως ότου ο Μιχαήλ εγερθεί και λήξει η ανθρώπινη δοκιμασία. Κατά τη διάρκεια αυτής της χρονικής περιόδου, υπάρχουν μερικές προφητικές απεικονίσεις που προσδιορίζουν το τελικό έργο του Χριστού στα Άγια των Αγίων.

Το έργο του Χριστού στο αγιαστήριο παριστάνεται στο όραμα του ποταμού Ουλάι, στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, και η Αδελφή Γουάιτ μάς έχει πληροφορήσει ότι το όραμα του ποταμού Ουλάι βρίσκεται τώρα σε πορεία εκπλήρωσεως. Το τελικό έργο που επιτελείται στο ουράνιο αγιαστήριο, το οποίο τώρα βρίσκεται σε πορεία εκπλήρωσεως, παριστάνεται με ποικίλους προφητικούς όρους. Παριστάνεται, μεταξύ άλλων προφητικών παραστάσεων, ως ο καιρός της σφραγίσεως, η όψιμη βροχή, το καταληκτικό έργο της σωτηρίας και ο καθαρισμός του ναού. Είναι σημαντικό να συναχθούν αυτοί οι όροι, καθώς και να τοποθετηθούν στο ορθό ιστορικό τους πλαίσιο.

«Κατ' εκείνον τὸν καιρὸν, ἐνῶ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας ὁδεύει πρὸς τὴν περάτωσή του, θλίψις θὰ ἐπέλθει ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἔθνη θὰ ὀργισθοῦν, ἀλλὰ θὰ συγκρατοῦνται, ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίσουν τὸ ἔργον τοῦ τρίτου ἀγγέλου. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἡ “ὀψιμη βροχή”, ἢ ἡ ἀναψυχή ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου, θὰ ἔλθει, γιὰ νὰ δώσει δύναμη στὴ μεγάλη φωνῆ τοῦ τρίτου ἀγγέλου καὶ νὰ προετοιμάσει τοὺς ἀγίους νὰ σταθοῦν κατὰ τὴν περίοδο ὅταν θὰ ἐκχυθοῦν οἱ ἑπτὰ τελευταῖες πληγές». Early Writings, 85.

Το «έργο του τρίτου αγγέλου» είναι επίσης «το έργο της σωτηρίας», το οποίο προετοιμάζει «τους αγίους να σταθούν κατά την περίοδο όταν οι επτά έσχατες πληγές θα εκχυθούν».

Και τα ἔθνη εξαγριώθηκαν, καὶ ἦλθε ἡ οργή σου, καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν, γιὰ νὰ κριθοῦν, καὶ γιὰ νὰ δώσεις τὸν μισθὸ στους δούλους σου τοὺς προφῆτες, καὶ στους ἀγίους, καὶ σε ἐκείνους που φοβούνται τὸ ὄνομά σου, μικροὺς καὶ μεγάλους· καὶ νὰ ἀφανίσῃς ἐκείνους που ἀφανίζουν τὴ γῆ. Αποκάλυψη 11:18.

Τα ἔθνη οργίζονται πριν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας (οπότε και εκχέεται η οργή του Θεού), και όμως, όταν τα ἔθνη οργίζονται, συγχρόνως και «συγκρατούνται». Ο «καιρός» κατά τον οποίο τα ἔθνη οργίζονται προσδιορίζει την αρχή του τελικού έργου της σωτηρίας, και το τελικό έργο της σωτηρίας είναι η σφράγιση του λαού του Θεού.

«Ο αληθινός λαός του Θεού, που έχει στην καρδιά του το πνεύμα του έργου του Κυρίου και τη σωτηρία των ψυχών, θα θεωρεί πάντοτε την αμαρτία στον αληθινό, αμαρτωλό της χαρακτήρα. Θα στέκεται πάντοτε στο πλευρό της πίστης και ευθύς αντιμετώπισης των αμαρτιών που τόσο εύκολα περιπλέκουν τον λαό του Θεού. Ιδιαίτερα στο τελευταίο έργο για την εκκλησία, στον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι πρόκειται να σταθούν άμεμπτοι ενώπιον του θρόνου του Θεού, θα αισθάνονται βαθύτατα τα αδικήματα του λαού του Θεού που ομολογεί το όνομά Του. Αυτό παρουσιάζεται με δύναμη από την παραβολική απεικόνιση του προφήτη σχετικά με το τελευταίο έργο, υπό τη μορφή ανδρών που ο καθένας είχε στο χέρι του ένα όπλο σφαγής. Ένας άνδρας ανάμεσά τους ήταν ενδεδυμένος λινά, με γραφική θήκη μελανοδοχείου στο πλευρό του. “Και ο Κύριος είπε προς αυτόν, Διέλθε διά μέσου της πόλεως, διά μέσου της Ιερουσαλήμ, και βάλε σημείον επί των μετώπων των ανδρών των στεναζόντων και βοώντων διά πάντα τα βδελύγματα τα γινόμενα εν μέσω αυτής.”» Testimonies, τόμος 3, 266.

Τὰ ἔθνη συγκρατοῦνται, ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίσουν τὴ σφράγιση τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Στὸ ἕβδομο κεφάλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως, τὰ ὀργισμένα ἔθνη ποὺ συγκρατοῦνται παριστάνονται ὡς τέσσαρες ἄνεμοι ποὺ κρατοῦνται ὑπὸ περιορισμὸν κατὰ τὴν ἴδια ἐκείνη χρονικὴ περίοδο, καὶ ὁ καιρὸς αὐτὸς προσδιορίζεται ρητῶς ὡς χρονικὴ περίοδος.

«Ο Σατανάς χρησιμοποιεί τώρα κάθε τέχνασμα κατά τον καιρό αυτόν της σφράγισης, για να αποσπάσει τη διάνοια του λαού του Θεού από την παρούσα αλήθεια και να τους κάμει να κλονίζονται. Είδα ένα σκέπασμα το οποίο ο Θεός άπλωνε επάνω στον λαό Του, για να τους προστατεύσει στον καιρό της θλίψεως· και κάθε ψυχή που ήταν σταθερά αποφασισμένη υπέρ της αληθείας και καθαρή στην καρδιά επρόκειτο να σκεπαστεί με το σκέπασμα του Παντοδυνάμου.»

«Ο Σατανάς το γνώριζε αυτό, και εργαζόταν με ισχυρή δύναμη για να κρατεί τις διάνοιες όσο το δυνατόν περισσότερων ανθρώπων αμφιταλαντευόμενες και ασταθείς ως προς την αλήθεια. ...»

«Είδα ότι ο Σατανάς εργαζόταν με αυτούς τους τρόπους για να αποσπάσει, να εξαπατήσει και να παρασύρει τον λαό του Θεού, αυτήν ακριβώς την ώρα της σφράγισης. Είδα μερικούς που δεν στέκονταν ακλόνητα υπέρ της παρούσας αλήθειας. Τα γόνατά τους έτρεμαν και τα πόδια τους γλιστρούσαν, επειδή δεν ήταν στερεά θεμελιωμένοι στην αλήθεια, και η σκέπη του Παντοδυνάμου Θεού δεν μπορούσε να απλωθεί επάνω τους, ενώ αυτοί έτρεμαν κατ' αυτόν τον τρόπο.»

«Ο Σατανάς προσπαθούσε με κάθε τέχνασμά του να τους κρατήσει εκεί όπου βρίσκονταν, έως ότου περάσει η σφράγιση, έως ότου απλωθεί το κάλυμμα επάνω στον λαό του Θεού, και μείνουν χωρίς καταφύγιο από την πυρακτωμένη οργή του Θεού, στις επτά έσχατες πληγές. Ο Θεός έχει αρχίσει να απλώνει αυτό το κάλυμμα επάνω στον λαό Του, και σύντομα θα έχει απλωθεί επάνω σε όλους όσοι πρόκειται να έχουν καταφύγιο κατά την ημέρα της σφαγής. Ο Θεός θα ενεργήσει με δύναμη υπέρ του λαού Του· και στον Σατανά θα επιτραπεί επίσης να ενεργήσει.» Early Writings, 43, 44.

Η αδελφή White έγραψε αυτά τα λόγια το 1851, πέντε έτη προτού ο λαός του Θεού εισέλθει στη Λαοδικειακή κατάσταση και καθυστερήσει τη διαδικασία της σφράγισης, απορρίπτοντας το αυξημένο φως των «επτά καιρών». Εκείνο το φως θα είχε αυξηθεί και ολοκληρώσει το έργο του Θεού, καλύπτοντας τον λαό Του πριν από τις επτά τελευταίες πληγές. Αντιθέτως, ο λαός του Θεού αποστάτησε και καταδικάστηκε να περιπλανιέται στην έρημο της Λαοδικείας, όπως προτυπώθηκε από την αποστασία και την περιπλάνηση του αρχαίου Ισραήλ στην έρημο. Πόσοι από τους αποστάτες του αρχαίου Ισραήλ εισήλθαν στη Γη της Επαγγελίας; Ποιο χωρίο στη Βίβλο, ή στο Πνεύμα της Προφητείας, προσδιορίζει έστω και έναν Λαοδικέα που θα σωθεί; Η απάντηση είναι: «Κανείς!» διότι ένας Λαοδικέας είναι εξίσου χαμένος με εκείνους του αρχαίου Ισραήλ που πέθαναν στην έρημο.

Η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι μία χρονική περίοδος και αρχίζει όταν οι τέσσερις άγγελοι συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους, πράγμα το οποίο είναι επίσης ο καιρός κατά τον οποίο τα έθνη οργίζονται, αλλά κρατούνται υπό έλεγχο. Κατά τη διάρκεια του καιρού της σφράγισης ο Θεός προετοιμάζει τον λαό Του ώστε να σταθεί στον καιρό των επτά τελευταίων πληγών, και αυτή η προετοιμασία παριστάνεται ως το να απλώνει «κάλυμμα» επάνω στον λαό Του, και παριστάνεται επίσης ως η ολοκλήρωση του έργου της σωτηρίας και η ολοκλήρωση του έργου του τρίτου αγγέλου. Η προετοιμασία που παριστάνεται με όλες αυτές τις απεικονίσεις βασίζεται στην αποδοχή της «παρούσας αλήθειας».

Εκείνοι που δεν θα σταθούν «ακλόνητα υπέρ της παρούσας αλήθειας» είναι εκείνοι που «ταλαντεύονταν», επειδή ο νους τους δεν ήταν προσηλωμένος στην «παρούσα αλήθεια». Γράφει ότι «είδα μερικούς που δεν στέκονταν ακλόνητα υπέρ της παρούσας αλήθειας. Τα γόνατά τους έτρεμαν και τα πόδια τους ολισθαίναν, επειδή δεν ήσαν στερεά εδραιωμένοι επάνω στην αλήθεια, και το σκέπασμα του Παντοδυνάμου Θεού δεν μπορούσε να απλωθεί επάνω τους, ενώ αυτοί έτσι έτρεμαν».

Η «παρούσα αλήθεια» είναι εκείνη που παρέχει το «κάλυμμα», και το «κάλυμμα» επίσης παριστάνεται ως η «σφραγίδα του Θεού». Η «σφραγίδα του Θεού» προτυπωνόταν από το αίμα που κάλυπτε τις θύρες των Εβραίων, το οποίο επέτρεπε στον εξολοθρευτή άγγελο να προσπεράσει τις οικίες όπου η θύρα ήταν «καλυμμένη» με το αίμα. Το «κάλυμμα» είναι η «σφράγιση», και η «σφράγιση» επιτελείται δια της «παρούσας αλήθειας».

Άγιασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀληθείᾳ ἐστίν. Ἰωάννης 17:17.

Κάθε μεταρρυθμιστικό κίνημα είχε το δικό του ιδιαίτερο θέμα, και το θέμα του μεταρρυθμιστικού κινήματος των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι «το Ισλάμ του τρίτου Ουαί». Η «παρούσα αλήθεια» των εσχάτων ημερών είναι το Ισλάμ του τρίτου Ουαί.

«Οι Γραφές ανοίγονται διαρκώς ενώπιον του λαού του Θεού. Πάντοτε υπήρχε και πάντοτε θα υπάρχει μια αλήθεια ιδιαιτέρως εφαρμόσιμη σε κάθε γενεά.» Review and Herald, June 29, 1886.

Είναι ένα «μήνυμα» παρούσης αληθείας που σφραγίζει τον λαό του Θεού στις έσχατες ημέρες, και ο καιρός της σφραγίσεως παριστάνεται ως αρχόμενος όταν οι τέσσερις άνεμοι κρατούνται υπό

έλεγχο. Τα έθνη ωργίσθησαν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και σε εκείνο το σημείο άρχισε η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, καθώς η όψιμη βροχή, η οποία είναι «ένα μήνυμα», άρχισε να αποσφραγίζεται.

«Στον Ιωάννη ανοίχθηκαν σκληρές βαθιές και συγκλονιστικού ενδιαφέροντος σχετικά με την εμπειρία της εκκλησίας. Είδε τη θέση, τους κινδύνους, τις συγκρούσεις και την τελική απελευθέρωση του λαού του Θεού. Καταγράφει τα καταληκτικά μηνύματα που πρόκειται να ωριμάσουν τον θερισμό της γης, είτε ως δεμάτια για την ουράνια αποθήκη είτε ως δεμάτια κλαδιών για τις φωτιές της καταστροφής. Θέματα ύψιστης σπουδαιότητας τού αποκαλύφθηκαν, ιδιαίτερα για την τελευταία εκκλησία, ώστε όσοι θα στρέφονταν από την πλάνη στην αλήθεια να διδαχθούν σχετικά με τους κινδύνους και τις συγκρούσεις που βρίσκονται μπροστά τους. Κανείς δεν χρειάζεται να βρίσκεται στο σκοτάδι ως προς όσα πρόκειται να έλθουν επάνω στη γη». Η Μεγάλη Διαμάχη, 341.

Όταν τα έθνη οργίσθησαν, συγχρόνως συγκρατήθηκαν, και η «όψιμη βροχή» άρχισε να πέφτει· και η όψιμη βροχή είναι το μήνυμα της «παρούσας αλήθειας» που σφραγίζει τον λαό του Θεού.

«Το έργο στο Battle Creek είναι της ίδιας τάξεως. Οι ηγέτες του σανατορίου έχουν αναμειχθεί με απίστευτους, παραδεχόμενοι αυτούς στα συμβούλιά τους, λίγο ή περισσότερο, όμως είναι σαν να εργάζονται με τα μάτια τους κλειστά. Τους λείπει η διάκριση για να διακρίνουν τι πρόκειται να ξεσπάσει επάνω μας οποτεδήποτε. Υπάρχει πνεύμα απελπισίας, πολέμου και αιματοχυσίας, και το πνεύμα αυτό θα αυξάνει έως το ίδιο το τέλος του χρόνου. Αμέσως μόλις ο λαός του Θεού σφραγιστεί στα μέτωπά του—δεν είναι κάποια σφραγίδα ή κάποιο σημάδι που μπορεί να ιδεί κανείς, αλλά μια στερέωση στην αλήθεια, τόσο διανοητικά όσο και πνευματικά, ώστε να μη μπορούν να μετακινηθούν—αμέσως μόλις ο λαός του Θεού σφραγιστεί και ετοιμαστεί για το κοσκίνισμα, αυτό θα έρθει. Πράγματι, έχει ήδη αρχίσει. Οι κρίσεις του Θεού είναι τώρα επάνω στη γη, για να μας δώσουν προειδοποίηση, ώστε να γνωρίζουμε τι έρχεται». Manuscript Releases, τόμος 10, 252.

Η «σφράγιση» είναι «μια εδραίωση στην αλήθεια». Στο πλαίσιο του καιρού της σφράγισης γράφει: «Υπάρχει πνεύμα απελπισίας, πολέμου και αιματοχυσίας, και αυτό το πνεύμα θα αυξάνεται μέχρι το ίδιο το τέλος του χρόνου». Όταν τα έθνη οργίζονται, θα συγκρατούνται, αλλά ο «πόλεμος και η αιματοχυσία», που παριστάνονται ως οι τέσσερις άνεμοι, «θα αυξάνονται μέχρι το ίδιο το τέλος του χρόνου». Το Ισλάμ του τρίτου Ουαί προοδευτικά κλιμακώνει τον πόλεμό του μέχρι το ίδιο το τέλος του χρόνου, και η προφητική κατανόηση του Ισλάμ ως του «θέματος» στη μεταρρύθμιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αυξάνεται ταυτόχρονα κατά την ίδια χρονική περίοδο. Η προοδευτική κλιμάκωση που επιτελείται από το Ισλάμ εξελίσσεται παράλληλα με την έκχυση της όψιμης βροχής κατά την απολύτως ίδια χρονική περίοδο, διότι η όψιμη βροχή είναι ένα «μήνυμα».

«Οι κεχρισμένοι, οι ιστάμενοι πλησίον του Κυρίου πάσης της γης, κατέχουν τη θέση που άλλοτε είχε δοθεί στον Σατανά ως επισκιάζον Χερουβείμ. Διά των αγίων όντων που περιβάλλουν τον θρόνο Του, ο Κύριος διατηρεί αδιάλειπτη επικοινωνία με τους κατοίκους της γης. Το χρυσό έλαιο αντιπροσωπεύει τη χάρη με την οποία ο Θεός διατηρεί τροφοδοτούμενες τις λυχνίες των πιστών, ώστε να μη τρεμοσβήνουν και σβήνουν. Εάν το άγιο αυτό έλαιο δεν

εξεχέετο από τον ουρανό μέσω των μηνυμάτων του Πνεύματος του Θεού, οι δυνάμεις του κακού θα είχαν πλήρη εξουσία επί των ανθρώπων.»

«Ο Θεός ατιμάζεται όταν δεν δεχόμαστε τις επικοινωνίες που μας αποστέλλει. Έτσι απορρίπτουμε το χρυσό έλαιο το οποίο θα εξέχεε στις ψυχές μας, ώστε να μεταδοθεί σε εκείνους που βρίσκονται στο σκότος. Όταν θα ακουστεί η κλήση: “Ίδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν αυτού”, εκείνοι που δεν έλαβαν το άγιο έλαιο, που δεν εφύλαξαν τη χάρη του Χριστού στις καρδιές τους, θα διαπιστώσουν, όπως οι μωρές παρθένες, ότι δεν είναι έτοιμοι να συναντήσουν τον Κύριό τους. Δεν έχουν, μέσα τους, τη δύναμη να αποκτήσουν το έλαιο, και η ζωή τους καταστρέφεται. Αλλ’ εάν ζητηθεί το Άγιο Πνεύμα του Θεού, εάν ικετεύσουμε, όπως έκανε ο Μωυσής, “Δείξον μοι την δόξαν σου”, η αγάπη του Θεού θα εκχυθεί στις καρδιές μας. Μέσω των χρυσών σωλήνων, το χρυσό έλαιο θα μεταδοθεί σε εμάς. “Ουχί διά δυνάμεως ουδέ διά ισχύος, αλλά διά του Πνεύματός μου, λέγει ο Κύριος των Δυνάμεων.” Δεχόμενα τις λαμπρές ακτίνες του Ηλίου της Δικαιοσύνης, τα τέκνα του Θεού λάμπουν ως φώτα στον κόσμο.» Review and Herald, 20 Ιουλίου 1897.

Η όψιμη βροχή αρχίζει να «ραντίζει» και τελικά κλιμακώνεται σε πλήρη έκχυση. Το «ράντισμα» της όψιμης βροχής ταυτοποιείται ως η βροχή που δίδεται «με μέτρο», ενώ η πλήρης έκχυση είναι όταν εκχέεται «χωρίς μέτρο». Η Αδελφή Ουάιτ προσδιορίζει σαφώς έναν χρόνο κατά τον οποίο η όψιμη βροχή πέφτει, και μερικοί τη λαμβάνουν, ενώ άλλοι όχι. Κατά τον χρόνο εκείνον, η βροχή δίδεται «με μέτρο», ή «ραντίζει».

Μερικοί άνθρωποι θα αναγνωρίσουν ότι κάτι συμβαίνει, αλλά αυτό μόνο θα τους τρομάξει.

«Θα υπάρξει στις εκκλησίες μια θαυμαστή εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού, αλλά δεν θα ενεργήσει επάνω σε εκείνους που δεν έχουν ταπεινώσει τον εαυτό τους ενώπιον του Κυρίου και δεν έχουν ανοίξει τη θύρα της καρδιάς τους με εξομολόγηση και μετάνοια. Στην εκδήλωση εκείνης της δυνάμεως, η οποία φωτίζει τη γη με τη δόξα του Θεού, αυτοί θα διακρίνουν μόνο κάτι το οποίο, μέσα στην τύφλωσή τους, θεωρούν επικίνδυνο, κάτι που θα διεγείρει τους φόβους τους, και θα οπλιστούν για να του αντισταθούν. Επειδή ο Κύριος δεν εργάζεται σύμφωνα με τις προσδοκίες και τα ιδεώδη τους, θα εναντιωθούν στο έργο. «Γιατί», λέγουν, «να μη γνωρίζουμε το Πνεύμα του Θεού, αφού τόσα χρόνια βρισκόμαστε στο έργο;» Επειδή δεν ανταποκρίθηκαν στις προειδοποιήσεις, στις ικεσίες, των αγγελμάτων του Θεού, αλλά επέμεναν να λέγουν: «Είμαι πλούσιος, και επλούτησα, και δεν έχω χρείαν ουδενός.»»

Maranatha, 219

«Πολλοί, σε μεγάλο βαθμό, δεν κατόρθωσαν να λάβουν την πρώιμη βροχή. Δεν απέκτησαν όλα τα ευεργετήματα που ο Θεός είχε έτσι προμηθεύσει γι’ αυτούς. Αναμένουν ότι η έλλειψη θα αναπληρωθεί με την όψιμη βροχή. Όταν θα χορηγηθεί η πλουσιότερη αφθονία χάριτος, σκοπεύουν να ανοίξουν την καρδιά τους για να τη δεχθούν. Διαπράττουν φοβερό σφάλμα. Το έργο που άρχισε ο Θεός στην ανθρώπινη καρδιά, δίνοντας το φως και τη γνώση Του, πρέπει να προχωρεί αδιάκοπα. Κάθε άτομο πρέπει να συναισθανθεί τη δική του ανάγκη. Η καρδιά πρέπει να αδειάσει από κάθε μόλυσμα και να καθαριστεί για την ενοίκηση του Πνεύματος. Με την εξομολόγηση και εγκατάλειψη της αμαρτίας, με θερμή προσευχή και αφιέρωση του εαυτού τους στον Θεό, οι πρώτοι μαθητές προετοιμάστηκαν για την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την Ημέρα της Πεντηκοστής. Το ίδιο έργο, μόνο σε μεγαλύτερο βαθμό,

πρέπει να γίνει τώρα. Τότε ο ανθρώπινος παράγοντας δεν είχε παρά να ζητήσει την ευλογία και να περιμένει τον Κύριο να τελειοποιήσει το έργο που τον αφορούσε. Ο Θεός είναι Εκείνος που άρχισε το έργο, και Αυτός θα ολοκληρώσει το έργο Του, καθιστώντας τον άνθρωπο πλήρη εν Χριστώ Ιησού. Αλλά δεν πρέπει να υπάρξει καμία παραμέληση της χάριτος που παριστάνεται με την πρώιμη βροχή. Μόνον εκείνοι που ζουν σύμφωνα με το φως που έχουν θα λάβουν μεγαλύτερο φως. Εάν δεν προοδεύουμε καθημερινά στην εκδήλωση των ενεργών χριστιανικών αρετών, δεν θα αναγνωρίσουμε τις εκδηλώσεις του Αγίου Πνεύματος στην όψιμη βροχή. Μπορεί να πέφτει επάνω σε καρδιές ολόγυρά μας, αλλά εμείς δεν θα τη διακρίνουμε ούτε θα τη λάβουμε». Testimonies to Ministers, 506, 507.

Στο εν λόγω απόσπασμα προσδιορίζει ότι υπάρχει ένας καιρός κατά τον οποίο «η πλουσιωτάτη αφθονία της χάριτος θα χορηγηθεί», προσδιορίζοντας έτσι έναν καιρό κατά τον οποίο η όψιμη βροχή εκχέεται χωρίς μέτρο. Σε συνάρτηση με το γεγονός αυτό, προσδιορίζει ότι μόνο εκείνοι που ζουν σύμφωνα με το φως που έχουν θα λάβουν μεγαλύτερο φως. Σύμφωνα με αυτή την αρχή, είναι σαφές ότι το φως (το οποίο είναι η παρούσα αλήθεια) αυξάνει προοδευτικά. Στην τελευταία πρόταση προσδιορίζει έναν καιρό κατά τον οποίο η όψιμη βροχή πέφτει, και μερικοί την αναγνωρίζουν και τη λαμβάνουν, ενώ άλλοι όχι. Εάν δεν αναγνωρίσετε το μήνυμα, το οποίο είναι η όψιμη βροχή, δεν θα το λάβετε.

«Δεν πρέπει να περιμένουμε την όψιμη βροχή. Έρχεται επάνω σε όλους όσοι θα αναγνωρίσουν και θα οικειοποιηθούν τη δρόσο και τις βροχές της χάριτος που πέφτουν επάνω μας. Όταν συνάγουμε τα θραύσματα του φωτός, όταν εκτιμούμε τα βέβαια ελέη του Θεού, ο οποίος ευχαριστείται να μας έχει να Τον εμπιστευόμαστε, τότε κάθε υπόσχεση θα εκπληρωθεί. [Παρατίθεται το Ησαΐας 61:11.] Ολόκληρη η γη πρόκειται να πληρωθεί με τη δόξα του Θεού». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, 984.

Κατά τον καιρό κατά τον οποίο τα οργισμένα έθνη συγκρατούνται, η όψιμη βροχή αρχίζει να «μετριέται». Το ότι «η πλουσιωτάτη αφθονία της χάριτος θα χορηγηθεί» προσδιορίζει τον χρόνο κατά τον οποίο η όψιμη βροχή εκχέεται χωρίς μέτρο.

Κατά τον καιρό κατά τον οποίο τα έθνη οργίζονται, πλην όμως συγκρατούνται, η όψιμη βροχή αρχίζει να πέφτει, αλλά είναι «μετρημένη», διότι η εκκλησία στο σημείο εκείνο είναι αναμειγμένη με σίτο και ζιζάνια. Είναι η βροχή που φέρνει τόσο τον σίτο όσο και τα ζιζάνια σε ωρίμανση, και η όψιμη βροχή είναι το μήνυμα της παρούσης αληθείας, το οποίο είτε αναγνωρίζεται και γίνεται δεκτό είτε όχι. Όλες αυτές οι προφητικές έννοιες προσδιορίζονται σαφώς στις Γραφές. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, η όψιμη βροχή άρχισε να «ραντίζει», και κλιμακώνεται προοδευτικώς έως ότου φθάσει το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου και οι φρόνιμες και οι μωρές παρθένοι χωρισθούν για πάντα.

Τότε οι σοφοί υψώνονται ως λάβαρο, για να καλέσουν το άλλο ποίμνιο του Θεού να εξέλθει από τη Βαβυλώνα, και τότε η όψιμη βροχή εκχέεται χωρίς μέτρο και εξακολουθεί να πέφτει έως ότου εγερθεί ο Μιχαήλ και λήξει η ανθρώπινη δοκιμασία.

«Είδα ότι οι τέσσερις άγγελοι θα κρατούσαν τους τέσσερις ανέμους έως ότου ολοκληρωθεί το έργο του Ιησού στο αγιαστήριο, και τότε θα έλθουν οι επτά έσχατες πληγές.» Early Writings,

Η συγκράτηση των τεσσάρων ανέμων αντιπροσωπεύει την προνοιακή κυριαρχία του Θεού επί των κλιμακούμενων κρίσεων, τις οποίες επιτρέπει να λάβουν χώρα κατά τις έσχατες ημέρες. Οι τέσσερις άγγελοι κρατούν τους τέσσερις ανέμους κατά τον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, αλλά κατά την περίοδο εκείνη υπάρχει το «πνεύμα της απελπισίας, του πολέμου και της αιματοχυσίας, και το πνεύμα αυτό θα αυξηθεί». Όταν και το τελευταίο από τα τέκνα του Θεού έχει σφραγισθεί, ο Μιχαήλ θα εγερθεί και οι τέσσερις άνεμοι θα αφεθούν πλήρως, και οι Επτά Τελευταίες Πληγές θα επέλθουν.

Κατά την «ώρα του μεγάλου σεισμού» του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, τους «καιρούς της θλίψεως» του ένατου κεφαλαίου του Δανιήλ, όταν η πλατεία και το τείχος ολοκληρωθούν, είναι ο καιρός κατά τον οποίον «τα έθνη θα οργισθούν». Κατά τη διάρκεια εκείνης της χρονικής περιόδου, η όψιμη βροχή θα εκχυθεί με «μέτρο». Ο Ησαΐας προσδιορίζει τον καιρό κατά τον οποίον η όψιμη βροχή μετρείται, και σημειώνει εκείνον τον καιρό ως την «ημέρα του ανατολικού ανέμου». Η «ημέρα του ανατολικού ανέμου» ήταν η 11η Σεπτεμβρίου 2001.

Θα συνεχίσουμε να εξετάζουμε το «μέτρημα» της όψιμης βροχής στο επόμενο άρθρο, αλλά πρέπει να ενθυμούμεθα ότι το πολύτιμο πετράδι του ονείρου του Μίλλερ, το οποίο παριστάνεται επάνω στις ιερές πλάκες του Αββακούμ ως τα τρία Ουαί του Ισλάμ, πρόκειται να λάμψει στις έσχατες ημέρες δέκα φορές λαμπρότερα απ' ό,τι όταν συγκεντρώθηκε για πρώτη φορά από τον Μίλλερ.

«Σε μία περίπτωση, όταν βρισκόμουν στη Νέα Υόρκη, κατά τη νυχτερινή ώρα εκλήθην να ιδώ κτίρια να υψώνονται όροφο επάνω σε όροφο προς τον ουρανό. Τα κτίρια αυτά εβεβαιώνοντο ότι ήσαν πυράντοχα, και ανεγέρθησαν για να δοξάσουν τους ιδιοκτήτες και τους κατασκευαστές τους. Όλο και υψηλότερα υψώνονταν τα κτίρια αυτά, και σε αυτά χρησιμοποιήθηκε το πλέον δαπανηρό υλικό. Εκείνοι στους οποίους ανήκαν τα κτίρια αυτά δεν ερωτούσαν τον εαυτό τους: “Πώς μπορούμε να δοξάσουμε καλύτερα τον Θεό;” Ο Κύριος δεν ήταν στις σκέψεις τους.»

Σκέφθηκα: «Αχ, να μπορούσαν εκείνοι που επενδύουν έτσι τα μέσα τους να ιδούν την πορεία τους όπως τη βλέπει ο Θεός! Συσσωρεύουν επιβλητικά οικοδομήματα, αλλά πόσο μωρή είναι, στα μάτια του Κυβερνήτη του σύμπαντος, η σχεδίαση και η επιπόνησή τους. Δεν μελετούν με όλες τις δυνάμεις της καρδιάς και του νου πώς μπορούν να δοξάσουν τον Θεό. Έχουν χάσει από τα μάτια τους αυτό, το πρώτο καθήκον του ανθρώπου.»

«Καθώς τα υψηλά αυτά οικοδομήματα ανυψώνονταν, οι ιδιοκτήτες αγάλλονταν με φιλόδοξη υπερηφάνεια ότι διέθεταν χρήματα για να ικανοποιούν τον εαυτό τους και να προκαλούν τον φθόνο των γειτόνων τους. Μεγάλο μέρος των χρημάτων που έτσι επένδυσαν είχε αποκτηθεί μέσω εκβιαστικής απαιτήσεως, μέσω της συντριβής των πτωχών. Λησμόνησαν ότι στον ουρανό τηρείται λογαριασμός κάθε επιχειρηματικής συναλλαγής· κάθε άδικη δοσοληψία, κάθε δόλια πράξη, καταγράφεται εκεί. Έρχεται ο καιρός κατά τον οποίο οι άνθρωποι, με την απάτη και την αλαζονεία τους, θα φθάσουν σε σημείο που ο Κύριος δεν θα τους επιτρέψει να υπερβούν, και τότε θα μάθουν ότι υπάρχει όριο στη μακροθυμία του Ιεχωβά.»

«Η σκηνή που ακολούθως πέρασε ενώπιόν μου ήταν συναγερμός πυρκαγιάς. Οι άνθρωποι κοίταζαν τα υψηλά και υποτιθέμενα πυράντοχα κτήρια και έλεγαν: “Είναι απολύτως ασφαλή.” Αλλά τα κτήρια αυτά καταναλώθηκαν σαν να ήταν φτιαγμένα από πίσσα. Οι πυροσβεστικές αντλίες δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε για να αναχαιτίσουν την καταστροφή. Οι πυροσβέστες δεν ήταν σε θέση να θέσουν σε λειτουργία τις αντλίες.»

«Μου δόθηκε η οδηγία ότι, όταν έλθει ο καιρός του Κυρίου, εάν δεν έχει συντελεσθεί καμία μεταβολή στις καρδιές υπερήφανων, φιλόδοξων ανθρώπων, οι άνθρωποι θα διαπιστώσουν ότι το χέρι που ήταν ισχυρό να σώζει θα είναι ισχυρό να καταστρέφει. Καμία επίγεια δύναμη δεν μπορεί να αναχαιτίσει το χέρι του Θεού. Κανένα υλικό δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην ανέγερση κτηρίων που θα τα διαφυλάξει από την καταστροφή, όταν έλθει ο καιρός που ο Θεός έχει ορίσει να αποστείλει ανταπόδοση στους ανθρώπους για την περιφρόνηση του νόμου Του και για τη φιλάυτη φιλοδοξία τους». Testimonies, τόμος 9, 12, 13.